

Fal·lera gegantera

Marta GUILMANY i MIRET i Lídia SAMARRA i PUJOL

Què és la fal·lera?

Com ja sabeu, tenir fal·lera és tenir un desig incontrolable cap a alguna cosa. Això ens va passar quan vàrem conèixer el món dels gegants. Va ser provar-ho i no poder-ho deixar. A més, fal·lera és el nostre crit de guerra; bé, més que de guerra, de companyonia i d'unió.

Breu història

Hi ha tradicions que no es poden perdre en una bufada. Tot moviment que es faci per no deixar perdre les nostres arrels és positiu. Per això va ser important la iniciativa del Comú d'Andorra la Vella envers el món geganter.

Els gegants d'Andorra la Vella, el *Carlemany* i l'*Ermessenda*, van néixer l'any 1984 a Solsona, de les mans de Manel Casserres i Boix, i l'any 1985 es van batejar durant la festa major de la nostra vila. Els dos gegants representen figures molt rellevants de la història andorrana.

Amb motiu del desè aniversari de la colla, la família va créixer i va néixer el gegantó *Martí*, l'esquiador, una altra figura molt significativa del nostre país. Va ser construït al taller del Jordi Grau a Terrassa.

No n'hi havia prou, i pel vintè aniversari van arribar el *Decret* i la *Multa*, uns capgrossos que representen un

Els Gegants d'Andorra la Vella

Amb el gegants de Sant Pol

I una que ens agrada molt ja que surt Andorra la Vella, nosaltres, representats amb eskena de la samarreta d'un infant on es veuen els nostres gegants i també un dels de Sant Pol. És un conjunt que ens identifica molt!!

conseller i una agent de circulació. Com no podia ser d'una altra manera, personatges molt significatius per a la nostra parròquia.

És veritat que a Andorra la tradició dels gegants és molt jove, amb trenta anys d'història, però malgrat tot s'intenta que arrelí al nostre país com ho està des de fa segles als països veïns.

Un primer pas ha estat que la Gresca Gegantera fos declarada entitat cultural d'interès públic pel Comú d'Andorra la Vella.

La colla

La colla va començar amb gent molt jove i engrescada, per això el nom de Gresca Gegantera. Primer van ser quatre membres, després dotze i més endavant hem arribat a ser al voltant dels cinquanta.

A la colla, la gran majoria va anar tenint parella, amb persones de la mateixa colla o no, i fins i tot amb gent d'altres colles amigues. Així, la Gresca Gegantera va créixer, ja que aquestes parelles van tenir fills i ens han anat acompanyant, a certes edats més que en altres.

En pocs anys vàrem passar de ser una colla de jovent a una colla de pares, fills, néts, avis..., i així poder arribar a arrelar i conservar la tradició.

Què fem?

A part de ballar i passejar per les parròquies d'Andorra, ja sigui en festes majors o diferents actes on se'ns convida, també col·laborem en altres concentracions de tipus cultural i esportiu, com ara la Capitalitat iberoamericana, el Congrés de neu, l'Ultra Trail, el Borrufa..., i sobretot també donem a conèixer el nom de la nostra parròquia i

del país a tots els pobles i ciutats que visitem.

A més, sempre hem estat una colla inquieta, amb ganes de fer coses noves, perquè se'ns conegués i la gent se'ns apropés per descobrir aquesta tradició. Així, els hem fet patinar al Palau de Gel, els hem fet esquiar, els hem fet anar amb moto, s'han desplaçat amb vaixell fins a Menorca, han participat en les inauguracions dels Jocs dels Petits Estats i dels Jocs Paralímpics de Barcelona... Però, sens dubte, una de les millors experiències va ser pujar al Casamanya amb els gegants i fer un rècord Guinness. Aquest fet va ser particularment emocionant i emotiu. Va fer que tots fóssim un.

Ballem el ball de gegants el diumenge de festa major a Andorra la Vella. És un dels actes més solemnes i emotius de la festa. Els darrers anys també ballem els més menuts, amb el ball de

nans, perquè vagin agafant gust a la festa. El ram que porta la geganta aquell dia és natural i es regala a algú de la colla que durant l'any hagi viscut alguna cosa especial. A més, si algun geganter es casa durant l'any, els dos cònjuges ballen el dia de festa major. Al final, la colla els regala una reproducció en fusta de l'espasa del gegant. Conjuntament amb la Colla de Sant Pol de Mar també ballem el ball medieval, de coreografia força complicada. Volem fer una menció especial a la Colla de Sant Pol, ja que l'amistat que va néixer entre les dues colles geganteres ha acabat amb l'agermanament d'ambdues viles. També únic és el fet que som les úniques colles que des del naixement dels gegants i fins avui sempre, any rere any, ens hem visitat l'una a l'altra.

El Gegantó

La continuïtat

La continuïtat no és gens fàcil. La canalla, quan arriba a l'adolescència, sovint no vol fer res amb els pares. Deixen de venir, però quan es fan una mica més grans molts acaben tornant.

Reclutar gent nova és difícil, ja que ser geganter implica temps, caps de setmana i sobretot compromís. No ens referim al jovent, sinó a la societat en general. No sabem si és que avui dia les famílies tenim moltes obligacions i dediquem el temps lliure a l'esport o a altres aficions, o bé que ens fa vergonya, ja que quan es va a la vora dels gegants tothom et mira.

La gent va a veure les manifestacions culturals tradicionals, el folklore, però li costa comprometre's.

El fet que Andorra hagi rebut molta immigració també pot influir en aquesta manca de continuïtat, ja que molta gent que viu al país no viu aquestes tradicions com a seves. No es passen de pares a fills. Tanmateix, pertànyer a un grup com la Gresca Geganterera hauria de facilitar la inclusió de les persones que arriben al país.

Els capgrossos ballant el seu ball el dia de festa major

Marta Guilemany i Miret i Lúcia Samarra i Pujol,
membres de la Gresca Geganterera d'Andorra la Vella